

Monitorul Jurisprudenței

Nu există justiție fără hotărârea judecătorească (Leul)

EXTRAS

Adrian Toni NEACȘU

mj

Curtea de Apel București
Tribunalul Dâmbovița Curtea de Apel Cluj
Curtea de Apel Constanța Curtea de Apel Alba-Iulia
Tribunalul Maramureș Curtea de Apel Ploiești
Curtea de Apel Oradea

Tâlhărie. Forma agravată a săvârșirii de două sau mai multe persoane împreună

Fișă sintetică™

SURSA	Curtea de Apel Alba Iulia, decizia penală nr. 1041 din 8 octombrie 2012
INDEXAREA INSTANȚEI	C. pen., tâlhărie, recurs
CUVINTE CHEIE	tâlhărie, forma agravată, complice
REFERINȚE	C. pen.: art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și alin. (2 ¹) lit. a) Judecătoria Alba Iulia, sentința penală nr. 314 din 28 august 2012
SITUAȚIA DE FAPT	În noaptea de 29/30 iunie 2012, în jurul orelor 0:10, în timp ce era cu învinuita T.A.M., după o prealabilă înțelegere, inculpatul și învinuita au urmărit-o pe partea vătămată B.N. După ce învinuita i-a propus cu insistență părții vătămate să întrețină relații sexuale cu ea, aceasta refuzând, inculpatul a lovit-o peste față cu pumnul, doborând-o la pământ, după care, tot inculpatul, i-a luat din buzunarul de la pantaloni cartea de identitate, un briceag și suma de 120 lei, banii sustrași plasându-i învinuitei iar celelalte bunuri abandonându-le.
PROBLEMELE DE DREPT	 <i>Este corectă reținerea agravantei săvârșirii faptei de două sau mai multe persoane împreună, la infracțiunea de tâlhărie, dacă cel de-al doilea participant nu a fost pedepsit?</i>
SOLUȚIA INSTANȚEI	Este corectă reținerea agravantei, deoarece nu este necesar ca fiecare participant să fie responsabil pentru infracțiune.
MOTIVELE INSTANȚEI	Prima instanță a interpretat textul de la alin. (2 ¹) din art. 211 C. pen. în sensul că acesta presupune ca în persoana tuturor participanților să fie întrunite condițiile de a răspunde pentru săvârșirea infracțiunii (sau măcar pentru a fi trimiși în judecată), interpretare pe care Curtea nu o poate împărtăși. În ipoteza săvârșirii unei infracțiuni de către mai multe persoane împreună există o infracțiune unică și nu atâtea infracțiuni câți participanți și-au adus aportul, în acest context trebuind a fi înțeleasă referirea la „săvârșirea tâlhăriei” din art. 211 alin. (2 ¹) C. pen., referire care nu presupune ca fiecare participant să fie responsabil pentru infracțiune, ci doar ca măcar în persoana unuia dintre aceștia să fie întrunite condițiile responsabilității.

Prin sentința penală nr. 314 din 28 august 2012, pronunțată de Judecătoria Alba Iulia s-au hotărât următoarele:

A fost admisă cererea inculpatului de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În baza art. 320¹ alin. (6) C. pr. pen. raportat la art. 334 C. pr. pen. a fost schimbată încadrarea juridică dată prin rechizitoriu faptei reținute în sarcina inculpatului din infracțiunea de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și alin. (2¹) lit. a) C. pen. în infracțiunea de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) C. pen.

În baza art. 320¹ C. pr. pen. a fost condamnat inculpatul R.A. la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) C. pen. în condițiile art. 37 lit. b) C. pen.

În baza art. 71 C. pen. i s-a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a) teza II și lit. b) C. pen.

S-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului perioada reținerii și arestării preventive de la 30 iunie 2012 până la 28 august 2012.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a constatat următoarele:

Prin rechizitoriul dat în dosarul nr. 2262/P/2012 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Alba Iulia inculpatul R.A. a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și alin. (2¹) lit. a) C. pen. cu aplicarea art. 37 lit. b) C. pen.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut în sarcina inculpatului că în noaptea de 29/30 iunie 2012, în jurul orelor 0:10, în timp ce era cu învinuita T.A.M., după o prealabilă înțelegere, au urmărit-o pe partea vătămată B.N., încă de la barul din Stația CFR A. până pe str. T.I. unde, după ce învinuita i-a propus cu insistență părții vătămate să întrețină relații sexuale cu ea, aceasta refuzând, inculpatul a lovit-o peste față cu pumnul, doborând-o la pământ, după care, tot inculpatul, i-a luat din buzunarul de la pantaloni cartea de identitate, un briceag și suma de 120 lei, banii sustrași plasându-i învinuitei iar celelalte bunuri abandonându-le.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Alba Iulia la data de 24 iulie 2012.

Înainte de începerea cercetării judecătorești, inculpatul a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Din analiza mijloacelor de probă administrate în cursul urmăririi penale, prima instanță a reținut următoarele:

În fapt, în noaptea de 29/30 iunie 2012, în jurul orelor 0:10, inculpatul, împreună cu numita T.A.M., au urmărit partea vătămată la

ieșirea acesteia din barul din stația CFR A. până pe str. T.I. unde, după ce numita T. i-a propus să întrețină raporturi sexuale, fiind refuzată de partea vătămată, inculpatul a lovit partea vătămată, care a căzut la pământ, pierzându-și cunoștința. Profitând de starea de inconștiență în care a adus partea vătămată, inculpatul i-a sustras cartea de identitate, un briceag și suma de 120 lei după care a plecat împreună cu T.A.M. cu un taxi până la V., de unde au luat trenul IR 1844-1, fiind identificați și reținuți în stația S.

În drept, a reținut prima instanță, constituie infracțiunea de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și alin. (2¹) lit. a) C. pen. furtul săvârșit prin întrebuințare de violențe sau amenințări ori prin punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, precum și furtul urmat de întrebuințarea unor astfel de mijloace pentru păstrarea bunului furat sau pentru înlăturarea urmelor infracțiunii ori pentru ca făptuitorul să-și asigure scăparea, dacă fapta este săvârșită în timpul nopții într-un loc public sau într-un mijloc de transport, de două sau mai multe persoane împreună.

Având în vedere starea de fapt reținută și chestiunile de drept incidente în cauză, prima instanță, cu referire la încadrarea juridică reține că în sarcina inculpatului s-a reținut și forma agravantă a infracțiunii de tâlhărie prevăzută la alin. (2¹) lit. a), respectiv săvârșirea faptei de două sau mai multe infracțiuni împreună.

Noțiunea de săvârșire a unei infracțiuni își găsește definiția legală la art. 144 C. pen., fiind obligatoriu ca persoana care participă la săvârșirea faptei să aibă calitatea de autor, complice sau instigator. Or, chiar dacă în faza de urmărire penală numita T.A.M. a avut calitatea de învinuită, fiind cercetată în calitate de complice, aceasta nu a fost pusă sub acuzare în această calitate și trimisă în judecată, cauza ce o privește fiind disjunctă pentru continuarea cercetărilor.

Așadar, în lipsa a cel puțin două persoane care să aibă în procesul penal calitate de autor, complice sau instigator cu privire la aceeași faptă, nu se poate reține că fapta a fost săvârșită de două sau mai multe persoane împreună.

În consecință, în baza art. 320¹ alin. (6) C. pr. pen. raportat la art. 334 C. pr. pen. se va dispune schimbarea încadrării juridice dată prin rechizitoriu faptei reținute în sarcina inculpatului din infracțiunea de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și alin. (2¹) lit. a) C. pen. în infracțiunea de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) C. pen.

Privind acțiunea penală, prima instanță constată că fapta există, constituie infracțiunea de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) C. pen. și a fost săvârșită de inculpat, motiv pentru care:

- va admite cererea inculpatului de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală;
- îl va condamna pe inculpat la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare.

Împotriva acestei sentințe au declarat, în termen, recurs Pachetul de pe lângă Judecătoria Alba Iulia și inculpatul.

Prin recursul parchetului s-a solicitat:

- a se menține încadrarea juridică a faptei reținută în sarcina inculpatului R.A. prin rechizitoriu, respectiv infracțiunea de tâlhărie prevăzută de art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) C. pen. și alin. (2¹) lit. a) C. pen.;
- a se majora cuantumului pedepsei aplicate inculpatului.

În motivarea recursului, parchetul a arătat, în esență, că în mod greșit a procedat instanța de fond la schimbarea încadrării juridice a faptei reținute în rechizitoriu în infracțiunea prevăzută de art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) C. pen. înlăturând agravanta participării la faptă a două sau mai multor persoane, susținând că nu este necesar ca celălalt participant să fie pedepsit.

Analizând prezentele recursuri pe baza motivelor invocate și cu respectarea art. 385⁶ alin. (3) C. pr. pen., Curtea a reținut:

Cu privire la existența unei fapte de tâlhărie săvârșită de inculpat în dauna părții vătămate constituită parte civilă B.N. nu există niciun dubiu, aceasta reieșind din întregul material probator al dosarului, administrat la urmărirea penală și însușit de inculpat pe temeiul art. 320¹ C. pr. pen.

În prezenta speță, discuții comportă doar încadrarea juridică dată faptei inculpatului cu referire la aplicabilitatea împrejurării agravante speciale prevăzută de art. 211 alin. (2¹) lit. a) C. pen. (săvârșirea tâlhăriei de două sau mai multe persoane împreună).

Prima instanță a interpretat textul de la alin. (2¹) din art. 211 C. pen. în sensul că acesta presupune ca în persoana tuturor participanților să fie întrunite condițiile de a răspunde pentru săvârșirea infracțiunii (sau măcar pentru a fi trimiși în judecată), interpretare pe care Curtea nu o poate împărtăși.

Ca și considerații generale, Curtea a reținut că, în ipoteza săvârșirii unei infracțiuni de către mai multe persoane împreună există o infracțiune unică și nu atâtea infracțiuni câți participanți și-au adus aportul, în acest context trebuind a fi înțeleasă referirea la „săvârșirea tâlhăriei” din art. 211 alin. (2¹) C. pen., referire care nu presupune ca fiecare participant să fie responsabil pentru infracțiune ci doar ca măcar în persoana unuia dintre aceștia să fie întrunite condițiile responsabilității.

În sensul considerațiilor mai sus reținute s-a exprimat și doctrina dar și jurisprudența (cu titlu de exemplu, a se vedea decizia nr. 81 din 15 ianuarie 1999 a Curții Supreme de Justiție, secția penală).

Raportându-ne la speța de față, din ansamblul probator al dosarului rezultă că, la săvârșirea infracțiunii de tâlhărie în discuție și-a adus aportul, în calitate de complice concomitent și numita T.A.M.

tâlhărie

Astfel, partea vătămată declară că numita T. l-a urmărit, la ieșirea din local, până într-un anumit loc și i-a cerut în repetate rânduri, cu insistență, să întrețină relații sexuale, ceea ce l-a determinat pe partea vătămată să o înjure, moment în care, din spate, inculpatul i-a cerut socoteală părții vătămate și l-a lovit pe acesta cu pumnul, sustrăgând, apoi, bunurile.

Participarea numitei T. în felul relatat de partea vătămată este confirmată de coroborarea declarațiilor inculpatului cu cele ale numitei T., în special din declarația acesteia de la fila X reieșind că a urmărit pe partea vătămată și că inculpatul o observa de la distanță. Aspectul relevat de numita T. în aceeași declarație cu referire la faptul că inițiativa de a întreține relații sexuale ar fi aparținut părții vătămate nu este veridică din moment ce numita arată că s-a dus după partea vătămată la o simplă mișcare din cap a acestuia, că a urmat partea vătămată pe o anumită distanță, în timp de noapte, fiind și vizibil însărcinată dar și însoțită, în barul de unde a plecat, de prietenul ei, inculpatul. Toate aceste detalii factuale relevate de numita T. nu sunt decât încercări de a ascunde intenția infracțională de a tâlhării partea vătămată, intenție care transpare tocmai din aceleași detalii, coroborate și cu relația strânsă dintre inculpat și numita T., cu atitudinea ulterioară sustragerii constând în remiterea sumei sustrase de către inculpat numitei T.

Participarea numitei T., care s-a materializat în abaterea atenției părții vătămate și în crearea unui pretext al intervenției inculpatului, constituie un ajutor dat acestuia din urmă la săvârșirea tâlhăriei, drept pentru care Curtea reține ca fiind pe deplin incidente dispozițiile art. 221 alin. (2¹) lit. a) C. pr. pen., recursul parchetului fiind întemeiat din acest punct de vedere, urmând a fi înlăturată din sentința penală atacată schimbarea încadrării juridice date prin rechizitoriu faptei reținute în sarcina inculpatului R.A. din infracțiunea de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și alin. (2¹) lit. a) C. pen. în infracțiunea de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) C. pen.

Pentru aceleași considerente, Curtea a condamnat pe inculpatul R.A., în prezenta aflat în stare de arest preventiv în Penitenciarul A. la pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) C. pen. și alin. (2¹) lit. a) C. pen. cu aplicarea art. 37 lit. b), art. 39 alin. (4) C. pen.

La individualizarea pedepsei pe care o va aplica inculpatului, Curtea a avut în vedere limitele speciale de pedeapsă la care s-a ajuns prin aplicarea art. 320¹ alin. (7) C. pr. pen., modul concret de săvârșire a faptei, prin acte de o violență ridicată, care relevă o pericolozitate sporită a persoanei inculpatului, caracterizat și de înrăirea infracțională, acesta săvârșind fapta în stare de recidivă postexecutorie, astfel cum rezultă din fișa de cazier de la fila X din dosarul de urmărire penală.

Apreciind astfel cu privire la pedeapsa ce va fi aplicată inculpatului, Curtea nu a reținut apărările acestuia cu privire la reducerea pedepsei prin acordarea unei mai mari eficiențe recunoașterii faptei și prin reținerea unor circumstanțe atenuante, deoarece

- Curtea a avut în vedere limitele reduse ca urmare a aplicării art. 320¹ alin. (7) de către prima instanță (aplicare menținută), aceasta nepresupunând, însă, în mod automat aplicarea unei pedepse egale cu minimul special astfel redus, iar
- în speță nu există argumente pentru a se reține alte circumstanțe atenuante în favoarea inculpatului, atitudinea sinceră din faza de judecată în prima instanță producându-și deja efectul prevăzut de art. 320¹ alin. (7) și nefiind susceptibilă de a produce încă un efect în sensul solicitat de inculpat, cum și Înalta Curte de Casație și Justiție, secția penală a reținut într-o decizie de speță (decizia nr. 754 din 15 martie 2012).

Pentru toate considerentele de mai sus, văzând și dispozițiile art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d) C. pr. pen., Curtea a admis recursul formulat de Pachetul de pe lângă Judecătoria Alba Iulia împotriva sentinței penale nr. 314 din 28 august 2012 pronunțată de Judecătoria Alba Iulia în dosarul nr. 4920/176/2012 și, în consecință:

A casat sentința penală atacată sub aspectul greșitei schimbări a încadrării juridice date faptei săvârșite de inculpatul R.A. și al individualizării pedepsei aplicate acestuia și, rejudicând în aceste limite:

A înlăturat din sentința penală atacată schimbarea încadrării juridice date prin rechizitoriu faptei reținute în sarcina inculpatului R.A. din infracțiunea de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) și alin. (2¹) lit. a) C. pen. în infracțiunea de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) C. pen.

A condamnat pe inculpatul R.A. la pedeapsa de 5 ani și 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie prevăzută la art. 211 alin. (1), alin. (2) lit. b) și c) C. pen. și alin. (2¹) lit. a) C. pen. cu aplicarea art. 37 lit. b), art. 39 alin. (4) C. pen.

A interzis inculpatului exercitarea, în condițiile și pe durata prevăzută de art. 71 C. pen., a următoarelor drepturi prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II a și lit. b) C. pen.:

- dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice;
- dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie implicând exercițiul autorității de stat.

A dedus din pedeapsa aplicată inculpatului perioada reținerii și arestării preventive de la 30 iunie 2012 până la 8 octombrie 2012.

A menținut în rest dispozițiile sentinței penale atacate, în măsura în care nu contravin prezentei decizii.

Pentru aceleași considerente, văzând și dispozițiile art. 385¹⁵ pct. 1 lit. b) C. pr. pen., Curtea a respins ca nefondat recursul declarat de către inculpatul R.A. împotriva sentinței penale nr. 314 din 28 august 2012 pronunțată de Judecătoria Alba Iulia.

Onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpat, în cuantum de 200 lei, va fi avansat din fondurile Ministerului Justiției.

Fișă sintetică™

Identificarea instanței, a numărului și a datei pronunțării sentinței sau deciziei.

Înregistrarea dosarului în evidențele instanței, potrivit nomenclatorului național de cauze din ECRIS.

Indexarea hotărârii judecătorești prin cuvinte sau expresii semnificative pentru conținutul juridic și problematic al acesteia.

Norma de drept aplicată, hotărârile judecătorești române sau ale instanțelor la care se face trimitere sau care sunt invocate.

Descrierea situației de fapt pusă în mod concret în discuție în speța dedusă judecării și care este reținută de instanță prin hotărârea pronunțată.

Chestiunea de drept concretă și sintetică ridicată în dosar și pe care instanța o dezleagă prin pronunțarea și motivarea soluției.

Dezlegarea concretă a instanței dată problemei sau problemelor de drept puse în discuție.

Considerentele care au stat la baza pronunțării instanței, prezentarea sintetică a motivelor de fapt și de drept care stau la baza soluției dată de instanță problemelor de drept ridicate în speță.

Fișă sintetică™

SURSA	Curtea de Apel Timișoara, decizia civilă nr. 365 din 6 martie 2013
INDEXAREA INSTANȚEI	civil, obligație de a face, recurs
CUVINTE CHEIE	putere de lucru judecat, răspundere civilă delictuală
REFERINȚE	Înalta Curte de Casație și Justiție, Decizia nr. 3 din 18 februarie 2013 pronunțată în interesul legii; Curtea Constituțională, Decizia nr. 814/2011 Legea nr. 85/1992, art. 7 alin. (1) și (6); Decretul-lege nr. 61/1990; CEDO cauza <i>James ș.a. vs. Regatul Unit</i> , Marea Cameră, Hotărârea din 21 februarie 1986
SITUAȚIA DE FAPT	Prin decizia civilă nr. 365 din 6 martie 2013, pronunțată în dosarul nr. 14661/325/2010, Curtea de Apel Timișoara a admis recursul declarat de reclamantii C.M. și C.G. împotriva Deciziei civile nr. 750 din 1 noiembrie 2012, pronunțată de Tribunalul Timiș. A modificat decizia atacată, în sensul că a admis apelul declarat de reclamantii împotriva Sentinței civile nr. 14138 din 7 iunie 2011, pronunțată de Judecătoria Timișoara. A schimbat în parte sentința apelată, în sensul că a admis acțiunea formulată de reclamantii și a obligat părata SC I. SA să încheie cu reclamantii contract de vânzare-cumpărare pentru apartamentul nr. 20, situat în Timișoara [...]. Pârata a susținut că contractul de închiriere nr. 9619 din 6 iulie 1989 a încetat din data de 1 ianuarie 1991, când au încetat raporturile de muncă ale reclamantei C.M., așa cum s-a reținut și prin Sentința civilă nr. 5610/2010, pronunțată de Judecătoria Timișoara în dosarul nr. 6056/325/2009
PROBLEMELE DE DREPT	 <i>Cine sunt beneficiarii dreptului subiectiv de a cumpăra locuințele construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat, în condițiile Legii nr. 85/1992? Este necesară existența unui raport de muncă actual al chiriașului cu unitatea deținătoare?</i>
SOLUȚIA INSTANȚEI	Obligația de a vinde ia naștere atunci când sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: locuințele să fie construite din fondurile unităților economice sau bugetare de stat; solicitantul să fie titularul contractului de închiriere, la momentul formulării cererii de cumpărare, putând fi sau nu angajat al unității proprietare; locuințele să nu facă parte din categoria celor de intervenție.
MOTIVELE INSTANȚEI	Potrivit art. 7 alin. (6) din Legea nr. 85/1992, „beneficiază de prevederile alin. (1) și chiriașii care nu sunt angajații unităților proprietare”. În acest sens, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia civilă nr. 5/2008, dată în interesul legii, stabilind că obligația de vânzare a acestor imobile este una <i>in rem</i> , în raport de natura obiectului (locuință construită din fondul unităților economice sau bugetare, până la data intrării în vigoare a legii), și nu o obligație <i>in personam</i> , derivată din calitatea de chiriaș la data intrării în vigoare a legii. Același caracter <i>propter rem</i> al obligației instituite de Legea nr. 85/1992 în sarcina proprietarilor unor astfel de locuințe a fost afirmat și de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 814/2011, arătându-se că „în cazul privatizării unităților din ale căror fonduri a fost construită locuința ce a făcut obiectul vânzării, obligația de vânzare către chiriaș, prevăzută de dispozițiile Legii nr. 85/1992 (...) este o obligație <i>in rem</i> , iar nu o obligație <i>in personam</i> , reglementată în considerarea subiectului, societatea comercială care a luat naștere pe calea privatizării”.

UN NOU MOD DE A CITI JURISPRUDENȚA

precis • organizat • rapid

Abonează-te acum la Monitorul Jurisprudenței™!

Abonamentul pe semestrul II 2013 îți oferă 14 ediții la preț de 13!

**14 apariții în semestrul II 2013
26 apariții anual 2013-2014**

Abonament semestrial 120 lei (TVA inclusiv)

Abonament anual: 200 lei (TVA inclusiv)

- cele mai relevante spețe de la Înalta Curte de Casație și Justiție și Curțile de apel din toată țara
- cele mai recente hotărâri judecătorești (ultimul semestru 2012-prezent) care acoperă majoritatea ramurilor de drept
- un format unic: FIȘA SINTETICĂ™

ABONAMENTE

Abonează-te acum la **Monitorul Jurisprudenței™!**
Abonamentul pe semestrul II 2013 îți oferă 14 ediții la preț de 13!

- Abonamente disponibile – Semestrul II 2013 (14 apariții) 120 lei (TVA inclus)
Anual 2013-2014 (26 apariții) 200 lei (TVA inclus)

PENTRU A TE ABONA:

- **Intră pe situl** WoltersKluwer.ro/monitorul-jurisprudentei, selectează Abonament Monitorul Jurisprudenței – Semestrul II 2013 și urmează instrucțiunile din site

sau

- **Sună la telefon** 031 224 4184 și consultantul nostru te va ajuta să contractezi abonamentul pe loc

sau

- **Trimite un fax** cu subiectul *Abonament Monitorul Jurisprudenței* la numărul 031 224 4101 și indică datele tale de contact

sau

- **Trimite un email** cu subiectul *Abonament Monitorul Jurisprudenței* la adresa abonamente@wkro.ro și noi te vom contacta pentru a finaliza abonarea

Plățile se pot efectua online folosind cărțile de credit majore sau prin transfer bancar în contul S.C. Wolters Kluwer România SRL, deschis la Citibank Europe plc, sucursala România, nr. cont: RO88 CITI 0000 0007 2455 0002 (Cod fiscal RO8451308). Vă rugăm specificați că suma reprezintă „Plată abonament *Monitorul Jurisprudenței*”.

Detalii și informații privind publicațiile Wolters Kluwer găsești pe WoltersKluwer.ro

Director General

Wolters Kluwer România: **Dan STOICA**

Senior Publisher Reviste

Wolters Kluwer România: **Costel POSTOLACHE**

Coordonator reviste: **Alina CRĂCIUN**

DTP: **Marieta ILIE**

Wolters Kluwer România este o **editură de prestigiu recunoscut** – certificată CNATDCU – și parte a grupului multinațional Wolters Kluwer, un furnizor global de informații, software și servicii pentru profesioniștii din domeniul juridic, financiar și de sănătate. Publicațiile Wolters Kluwer România sunt indexate în baze de date internaționale (ProQuest, EBSCO, HeinOnline).

Copyright © 2013 – Toate drepturile rezervate Editurii Wolters Kluwer România. Nicio parte din această publicație nu poate fi reprodușă, arhivată sau transmisă sub nicio formă prin niciun mijloc electronic, mecanic, de fotografiere, de înregistrare sau oricare altul fără permisiunea anterioară în scris a editorului, cu excepția cazului în care se citează pasaje în lucrări științifice și celelalte excepții permise de Legea nr. 8/1996, privind dreptul de autor și drepturile conexe, la articolele 33, 34, 35, 36.